

ת"פ 51471/12/21 - מדינת ישראל נגד ראדי בן שאכר נתשה

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 51471-12-21 מדינת ישראל נ' נתשה (עציר)

בפני כבוד השופטת דנה כהן-לקח

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד רותם בראס (פמ"י) המאשימה
נגד
ראדי בן שאכר נתשה (עציר)
ע"י ב"כ עו"ד אמיר נבון הנאשם

הכרעת דין משלימה

המחלוקת בין הצדדים היא האם בגין העובדות בהן הנאשם הודה באישום השני, יש להרשיעו בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין או: החוק), כנטען על-ידי המאשימה; או שמא יש להרשיעו בעבירה של פציעה בנסיבות מחמירות לפי סעיפים 334 ו-335(א)(1) לחוק, כנטען על-ידי ההגנה.

רקע

1. הצדדים לפני הגיעו להסדר טיעון בעקבותיו כתב האישום תוקן והנאשם הודה במלוא עובדותיו.

לפי החלק הכללי של כתב האישום המתוקן בו הודה הנאשם, הנאשם והמתלונן הם בני דודים מדרגה שנייה.

לפי האישום הראשון, כשנה לפני מועד הגשת כתב האישום, המתלונן היה צפוי לקבל ממשפחה מסוימת כספי פיצויים בסך 27,000 ₪ בעקבות תאונת דרכים שעבר בנו של המתלונן. הנאשם שידע על כך, הודיע למתלונן כי יטול מאותה משפחה את כספי הפיצויים עבור המתלונן. בהמשך לכך, הנאשם התקשר למתלונן והודיע לו כי נטל לידיו את כספי הפיצויים בסך 27,000 ₪ אולם אין בכוונתו להעבירם לידי המתלונן, וכן איים על המתלונן באומרו: "אם אתה תדבר אני אהרוג אותך, אני אעשה משהו לילדים שלך". בשל חששו של המתלונן מפני הנאשם, המתלונן לא סיפר על כך לילדיו. בגין מעשים אלה, יוחסו לנאשם עבירות של גניבה ואיומים.

לפי האישום השני (שכותרתו בכתב האישום המתוקן היא "אישום שלישי"), ביום 4.12.2021 בסמוך לשעה

10:00, המתלון הגיע עם בנו למוסך בעזרייה. בהמשך, הנאשם הגיע למקום וביקש לשוחח עם המתלון ביחידות. הנאשם והמתלון יצאו אל מחוץ למוסך. במפגש בין השניים, הנאשם עמד קרוב מאד למתלון בצורה מאיימת, ושאל אותו כמה כסף יש ברשותו. המתלון השיב כי אין לו כסף. אז, הנאשם שם את ידיו בכיס מעילו של המתלון והורה לו לתת לו כסף. המתלון השיב לנאשם כי אין ברשותו כסף. הנאשם אמר למתלון בתגובה: "אין כסף יא מניאק אין כסף", הוציא סכין יפנית מכיסו, חתך את המתלון בצד השמאלי של פניו באמצעות הסכין, מהאונה הרקתית עד למרכז לחיו של המתלון. בנוסף, הנאשם חתך את המתלון בבטנו, והמשיך להניף את הסכין לעבר המתלון ולנסות לפגוע בו. המתלון רץ לעבר המוסך וצעק לבנו לעזרה. בשעה שבנו של המתלון הבחין בכך והלך לכיוון המתלון והנאשם, הנאשם הוציא חפץ דמוי אקדח וכיוונו לעבר בנו של המתלון תוך שהוא מאיים עליו כי אם יתקרב הוא יירה בו. כתוצאה ממעשיו של הנאשם, נגרם למתלון חתך עמוק באורך של 10-12 ס"מ בפניו. כמו כן, נחתך עורק "טמפורל ארטרי" המוביל דם למצח, והמתלון נזקק לתפירת העורק ולתפירת החתך. לעת הזאת ישנו חשש כי המתלון אינו מסוגל להרים את הגבה השמאלית שלו, קיים חשש לפגיעה עצבית. בנוסף, נגרם למתלון חתך שטחי בבטנו. בגין כל אלה יוחסו לנאשם עבירות של דרישת נכס באיומים והחזקת סכין שלא כדין, וכן עבירה של חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329 לחוק העונשין.

2. בין הצדדים לא הייתה מחלוקת לגבי מכלול סעיפי העבירות שיוחסו לנאשם בכתב האישום הנ"ל שתוקן במסגרת הסדר הטיעון, למעט לגבי העבירה של חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329 לחוק העונשין. בעניינה של עבירה זו, הוסכם כי ב"כ הצדדים יטענו במישור המשפטי: בעוד המאשימה תבקש להרשיע לפי סעיף 329 לחוק העונשין, הסנגור יטען כי יש להרשיע לפי סעיפים 334 ו-335 לחוק, ובית המשפט הוא שיכריע על יסוד עובדות כתב האישום המתוקן שבהן הודה הנאשם. עוד הוסכם בין הצדדים כי "על פי המסמכים הרפואיים המצויים בחומר החקירה בתיק, טרם ידוע האם הנזק שנגרם למתלון בכך שאינו מסוגל להרים את גבתו השמאלית הינו קבוע". לעניין העונש, הצדדים נותרו חופשיים בטיעוניהם.

3. בדיון שהתקיים לפניי ביום 13.7.2022, הנאשם הורשע על יסוד הודאתו במסגרת הכרעת דין חלקית במכלול העבירות שיוחסו לו, למעט בעבירה לפי סעיף 329 לחוק העונשין. לגבי העבירה האחרונה ובהמשך להסדר הטיעון, ב"כ הצדדים הגישו לעיוני טיעונים בכתב וכן נשמעו לפניי טיעוניהם בעל-פה. לשאלתי, השיבו ב"כ הצדדים כי הם אינם רואים להגיש חומר רפואי מתיק החקירה, וכי טיעוניהם מתבססים על העובדות בכתב האישום המתוקן בהן הודה הנאשם (פרוטוקול דיון מיום 13.7.2022, עמ' 14, ש' 27-29).

יריעת המחלוקת בתמצית

4. כאמור, המחלוקת בין הצדדים היא האם בגין העובדות בהן הנאשם הודה באישום השני, יש להרשיעו בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין, כנטען על-ידי המאשימה; או שמא יש להרשיעו בעבירה של פגיעה בנסיבות מחמירות לפי סעיפים 334 ו-335(א)(1) לחוק, כנטען על-ידי ההגנה.

לאחר שבחנתי את טיעוני הצדדים בכתב ובעל פה ואת האסמכתאות אליהן הפנו, מסקנתי היא כי דין עמדת המאשימה להתקבל כך שיש להרשיע את הנאשם בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין. להלן טעמי לכך.

דין והכרעה

5. סעיף 34 כד לחוק העונשין קובע בזו הלשון:

34. כד. הגדרות

לעניין עבירה -

...

"חבלה" - מכאוב, מחלה או ליקוי גופניים, בין קבועים ובין עוברים;
"חבלה חמורה" - חבלה העולה כדי חבלה מסוכנת, או הפוגעת או עלולה לפגוע קשות
או לתמיד בבריאות הנחבל או בנוחותו, או המגיעה כדי מום קבע או כדי פגיעת קבע או
פגיעה קשה באחד האיברים, הקרומים או החושים החיצוניים או הפנימיים;
"חבלה מסוכנת" - חבלה שיש בה סכנת נפשות;

...

"פצע" - חתך או דקירה המבתרים או בוקעים כל קרום חיצוני של הגוף, ולענין זה
קרום חיצוני הוא כל קרום שאפשר לנגוע בו בלי לבתר או לבקוע כל קרום;

סעיפים 333, 334, 335(א)(1) ו-329(א)(1) לחוק העונשין קובעים כדלקמן:

333. חבלה חמורה

החובל בחברו חבלה חמורה שלא כדין, דינו - מאסר שבע שנים.

334. פציעה

הפוצע חברו שלא כדין, דינו - מאסר שלוש שנים.

335. חבלה ופציעה בנסיבות מחמירות

(א) נעשתה עבירה לפי סעיף 333 או 334 -

(1) כשהעבריין נושא נשק חם או קר, דינו - כפל העונש הקבוע לעבירה.

329. חבלה בכוונה מחמירה

(א) העושה אחת מאלה בכוונה להטיל באדם נכות או מום, או לגרום לו חבלה חמורה,

או להתנגד למעצר או לעיכוב כדין, שלו או של זולתו, או למנוע מעצר או עיכוב כאמור,

דינו-מאסר עשרים שנים:

(1) פוצע אדם או גורם לו חבלה חמורה, שלא כדין.

6. במישור היסוד העובדתי - העבירה של פציעה בנסיבות מחמירות לפי סעיפים 334 ו-335(א)(1) לה טוען
הסנגור, דורשת גרימת פציעה כשהעבריין נושא נשק חם או קר.

אשר לעבירה של חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329(א)(1) לה טוענת המאשימה, הרי עבירה זו דורשת
גרימת פציעה או חבלה חמורה. מדובר בדרישות חלופיות, קרי- די בפציעה ואין הכרח בגרימת חבלה חמורה (ראו: ע"פ
10357/06 אבו דיב נ' מדינת ישראל, סוף פס' 32 (6.8.2007); ע"פ 7085/07 מדינת ישראל נ' פלוני, פס' 44
(5.5.2008); ע"פ 3573/08 עוואדרה נ' מדינת ישראל, פס' 39 (13.4.2010)).

הסנגור לא חלק על כך שהנאשם גרם למתלונן פציעה באמצעות סכין. מכאן שמתקיים היסוד העובדתי הנדרש לא רק לצורך העבירה של פציעה בנסיבות מחמירות לה טוען הסנגור; אלא גם לצורך העבירה של חבלה בכוונה מחמירה לה טוענת המאשימה.

7. מעבר לדרוש, אציין כי בחינת נסיבות המקרה מובילה לדעתי למסקנה לפיה במישור העובדתי הוכחה גרימת פצע שאינו שטחי או קל, ואף הוכחה החלופה של גרימת "חבלה חמורה" לפי סעיף 329(א)(1) לחוק. אסביר.

כעולה מן ההגדרות בסעיף 34 כד לחוק העונשין כפי שצוטטו בפס' 5 לדברי לעיל, "פצע" הנו "חתך או דקירה המבטרים או בוקעים כל קרום חיצוני של הגוף, ולעניין זה קרום חיצוני הוא כל קרום שאפשר לנגוע בו בלי לבתר או לבקוע כל קרום" (ההדגשה אינה במקור-ד.כ.ל). במקרה דנן, הנאשם הודה כי החתך שגרם למתלונן בפניו היה עמוק וכי הוא גרם לקרע של עורק המוביל דם למצח. מכאן שמדובר בפצע. יתר על כן; אין מדובר בחתך שביתר קרום חיצוני ג דא, אלא בחתך שביתר גם עורק פנימי. מכאן שלפי הגדרת המחוקק, אין מדובר בפצע שטחי או קל. זאת, גם אם לא נגרם חתך של שריר פנימי כנטען על-ידי הסנגור.

בכל הנוגע לחלופה של גרימת "חבלה חמורה" - בהתאם לסעיף 34 כד לחוק, "חבלה" הנה "מכאוב, מחלה או ליקוי גופניים, בין קבועים ובין עוברים". אשר ל"חבלה חמורה", הרי הגדרתה כוללת לפחות ארבע חלופות: (א) חבלה מסוכנת, קרי- חבלה שיש בה סכנת נפשות. או: (ב) חבלה המגיעה כדי מום קבע או כדי פגיעת קבע או פגיעה קשה באחד האיברים, הקרומים או החושים החיצוניים או הפנימיים. או: (ג) חבלה הפוגעת או עלולה לפגוע קשות או לתמיד בבריאות הנחבל. תשומת לב כי בהתאם לחלופה זו, אין הכרח בפגיעה קשה או צמיתה בבריאות נפגע העבירה, ודי בפגיעה הטומנת בחובה פוטנציאל לכך ("עלול"). או: (ד) חבלה הפוגעת או עלולה לפגוע קשות או לתמיד בנוחות הנחבל. תשומת לב כי גם בהתאם לחלופה זו, אין הכרח בפגיעה קשה או לתמיד בנוחותו של נפגע העבירה, ודי בפגיעה שיש בה פוטנציאל לכך ("עלול").

בעניין שתי החלופות האחרונות אעיר כי בהתאם לפסיקת בית המשפט העליון, יש להשתכנע שהחבלה שנגרמה יכולה הייתה לגרום לפגיעה קשה או צמיתה בבריאותו או בנוחותו של נפגע העבירה (ראו: ע"פ 48/12 מדינת ישראל נ' בלקוול (5.8.2012), פס' 9 וההפניות שם). ניתן להסתייע לצורך כך בתיעוד רפואי מתאים, אולם בסופו של יום ההכרעה מסורה בידי בית המשפט לפי מכלול נסיבות העניין (ראו: ע"פ 10357/06 אבו דיב הנ"ל, פס' 31).

כאמור, במקרה דנן הנאשם הודה בכך שגרם למתלונן חתך עמוק בפניו, באורך של 10-12 ס"מ מהאונה הרקתית עד למרכז לחיו של המתלונן, תוך חיתוך העורק המוביל דם למצח. אמנם, אין לפניי טענה לפיה המתלונן נזקק לאשפוז בבית החולים או כי נגרמה למתלונן צלקת קבועה או נכות צמיתה כלשהי. כאמור לעיל, אף הוסכם במסגרת הסדר הטיעון כי "טרם ידוע האם הנזק שנגרם למתלונן בכך שאינו מסוגל להרים את גבתו השמאלית הוא קבוע". עם זאת, מן העובדות בהן הודה הנאשם עולה כי אין חולק שהמתלונן נזקק לתפירת העורק ולתפירת החתך, וכן ישנו חשש שהמתלונן אינו מסוגל להרים את הגבה השמאלית שלו תוך חשש לפגיעה עצבית.

בהתחשב במיקום החתך (פניו של המתלון כשהחתך מגיע עד אמצע לחיו), עומק ואורך החתך (חתך עמוק שאורכו 10-12 ס"מ), הצורך בתפירת העורק והחתך, וכן העובדה שהמתלון לא יכול היה להרים את גבתו השמאלית תוך חשש מפני פגיעה עצבית (הגם שבשלב זה לא ברור אם מדובר בנזק קבוע) - אני סבורה כי לכל הפחות מתקיימת החלופה שעניינה חבלה שעלולה לפגוע קשות בנוחות הנחבל. זאת, אף אם לא נגרמה למתלון צלקת קבועה או נכות צמיתה או פגיעה עצבית לתמיד. המסקנה היא, אפוא, כי למתלון נגרמה לא רק פגיעה אלא גם "חבלה חמורה".

(במאמר מוסגר אעיר כי מאחר שבנסיבות המקרה הנוכחי נגרם למתלון חתך עמוק בפניו שאינו בגדר פצע שטחי או קל, ומאחר שפצע זה עולה לדעתי גם כדי "חבלה חמורה", כי אז ממילא מתקיים היסוד העובדתי הנדרש לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין, וזאת גם לפי שיטת מי שסבור כי לצורך הרשעה בסעיף האמור: "...נדרש כי הפגיעה בפועל, מבחינת טיבה ונסיבותיה, היא כזו שיש בה, באופן פוטנציאלי, כדי לגרום לחבלת גוף חמורה". ראו בעניין זה: דברי כב' השופט משה יועד הכהן בת"פ (י-ם) 27232-01-12 מדינת ישראל נ' פלוני, פס' 60 (24.6.2012) עליו ביסס הסנגור את טיעוניו לפני).

כאמור לעיל, מכלול הדברים האחרונים נאמרו למעלה מן הדרוש שכן לצורך היסוד העובדתי הקבוע בסעיף 329(א)(1) לחוק העונשין לפי לשונו הברורה, די בכך שהנאשם גרם לפגיעתו של המתלון, ואין הכרח בגרימת "חבלה חמורה" בפועל.

8. אשר ליסוד הנפשי - נראה כי זהו היסוד המרכזי לגביו נסובה המחלוקת בין הצדדים לפני.

העבירה של פגיעה בנסיבות מחמירות לפי סעיפים 334 ו-335(א)(1) לחוק (לה טען הסנגור), היא עבירה של מחשבה פלילית תוצאתית. היא דורשת מודעות לאפשרות של גרימת התוצאה של פגיעה; וכן "פזיזות", קרי- אדישות או קלות דעת כלפי התוצאה (ראו: סעיף 20(א)(2) לחוק העונשין).

מנגד, העבירה של חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק (לה טוענת המאשימה), מבוססת על כוונה שמהווה יסוד נפשי מחמיר. בהתאם לסעיף 329(א)(1) הנ"ל, היסוד הנפשי של כוונה כולל מספר חלופות אפשריות, ובהן החלופות הבאות:

(א) כוונה להטיל נכות. המונח "נכות" אינו מוגדר בחוק העונשין, אולם נהוג להתייחס אליו כחבלה המובילה לפגיעה בתפקוד (ראו: יעקב קדמי על הדין בפלילים חלק שלישי 1282 (2006); להלן: קדמי).

(ב) כוונה להטיל מום. המונח "מום" אינו מוגדר בחוק העונשין, אולם נהוג להתייחס אליו כליקוי או פגם באחד מאברי גופו של אדם (ראו: קדמי הנ"ל, עמ' 1282).

(ג) כוונה לגרום לחבלה חמורה. המונח "חבלה חמורה" מוגדר בסעיף 34 כד לחוק העונשין. דנתי במשמעותו של מונח זה בפס' 7 לדבריי לעיל.

יודגש הדגש היטב כי מאחר שהעבירה של חבלה בכוונה מחמירה קובעת יסוד עובדתי של פגיעה או חבלה חמורה, הרי אין הכרח להוכיח שהנאשם גרם בפועל לנכות או למום או לחבלה חמורה. במישור היסוד הנפשי נדרשת כוונה לגרום לאחד מאלה, וזאת גם אם אף אחד מהם לא התממש אלא נגרמה פגיעה בלבד במישור העובדתי. נראה כי החומרה אותה ראה להדגיש המחוקק, טמונה בעצם הכוונה העבריינית לגרום לנכות, למום או לחבלה חמורה, וזאת גם אם אלה לא התגשמו הלכה למעשה. כך, שכן לעיתים התוצאה כפי שנגרמה בפועל, היא עניין של יד המקרה או של טיפול רפואי מקצועי שהצליח למנוע פגיעה קשה יותר. בהתחשב בכך, העבירה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין, מחמירה במישור היסוד הנפשי דווקא, כעולה מכותרת העבירה - "כוונה מחמירה".

אשר להוכחת היסוד הנפשי הנדון, הרי הוא ניתן להוכחה באמצעות עדות ישירה, באמצעות ראיות נסיבתיות, או באמצעות חזקת הכוונה שהיא חזקה ראייתית אשר לפיה חזקה כי אדם מתכוון לתוצאות הטבעיות של מעשיו. חזקה זו יכולה להילמד מהתנהגות הנאשם וכן מהאופן בו נגרמה התוצאה בפועל. היא מבוססת על ניסיון החיים, והיא אינה חזקה חלוטה אלא ניתנת לסתירה בנסיבות בהן הנאשם עורר ספק סביר לגביה (ראו: ע"פ 1398/19 פלוני נ' מדינת ישראל, פס' 12 (20.10.2020)).

9. מן הכלל אל הפרט - העובדות בהן הודה הנאשם שלפני מבססות את המסקנה לפיה הוכחה כוונה מחמירה כנדרש בסעיף 329(א)(1) לחוק העונשין, וזאת באמצעות חזקת הכוונה. כפי שכבר צוין לעיל, הנאשם הודה בכך שגרם למתלון חתך עמוק בפניו, באורך של 10-12 ס"מ מהאונה הרקתית עד למרכז לחיו של המתלון, תוך חיתוך העורק המוביל דם למצח. חזקה כי אדם החותך באמצעות סכין יפנית אדם אחר בפניו באופן האמור, מתכוון לגרום לו לחבלה חמורה (זאת, לפי החלופה של חבלה העלולה לפגוע קשות בנוחות הקורבן); או לכל הפחות מתכוון לגרום לו למום (קרי- לגרום לליקוי או לפגם כגון צלקת בפניו של הקורבן. זאת, גם אם בסופה של דרך לא נגרמה צלקת קבועה).

יתר נסיבות המקרה בהן הודה הנאשם תומכות במסקנה האמורה. כך, שכן לפני שהנאשם חתך את המתלון בפניו, הוא ביקש לשהות עמו ביחידות, נצמד אליו באופן מאיים, קילל אותו ודרש ממנו כסף. לאחר שהנאשם חתך את המתלון בפניו הוא לא נסוג לאחור, אלא הוסיף ודקר את המתלון בבטנו (למרבה המזל היה מדובר בחתך שטחי) וכן המשיך להניף את הסכין לעבר המתלון ולנסות לפגוע בו. זאת, בעקבות כך שהמתלון לא מסר לנאשם כסף לפי דרישתו. כל אלה תומכים במסקנה בדבר כוונה לפגוע פגיעה חמורה במתלון.

10. בנסיבות העניין, אני בדעה כי לא עלה בידי ההגנה לסתור את חזקת הכוונה. טענת הסנגור לפיה המפגש של מרשו עם המתלון לא היה מתוכנן מראש וכי חיתוך פניו של המתלון נעשה באמצעות סכין יפנית שהייתה מונחת בכיסו של הנאשם למטרה תמימה, אינה מסייעת להגנה. זאת מאחר שלפי ההלכה הפסוקה, כוונה מחמירה אינה חייבת להיות מבוססת על הכנה ממושכת, אלא היא יכולה להתגבש "כהרף עין" (ראו: ע"פ 5775/14 אבו נג'מה נ' מדינת ישראל, פס' 33 (15.6.2015)). אוסיף כי טענת הסנגור לפניי לפיה מרשו נשא את הסכין היפנית בכיסו למטרה תמימה (משלח יד), אינה עולה בקנה אחד עם הרשעת הנאשם על יסוד הודאתו, בעבירה של החזקת סכין שלא כדין.

הסנגור הוסיף וטען כי העובדה שמרשו עשה שימוש בהמשך האירוע בחפץ דמוי אקדח כדי לאיים על בנו של המתלון, מעידה על כך שהוא לא התכוון קודם לכן לגרום למתלון למום או לחבלה חמורה. מדובר בטענה שאינה

משכנעת. בוודאי שאין בכוחה לסתור את חזקת הכוונה כאשר הנאשם ראה לעשות שימוש בסכין כדי לחתוך את פניו של המתלון, וזאת במיקום, בעומק ובאורך של החתך כפי שתוארו לעיל.

11. הסנגור הפנה בטיעוניו לת"פ (י-ם) 27232-01-12 פלוני הנ"ל שהוזכר לעיל. באותה פרשה, בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופט משה יועד הכהן) ראה לזכות את הנאשם מעבירה של חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329(א)(2) לחוק העונשין, ולהרשיעו תחתיה בעבירה של פגיעה בנסיבות מחמירות לפי סעיפים 334 ו-335(א)(1) לחוק. בחינת נסיבות אותה פרשה מעלה כי הנאשם באותו מקרה דקר את המתלון בבטן העליונה באמצעות סכין קומנדו. לאחר הדקירה, הנאשם ביקש מהמתלון להרים את חולצתו, ואז התגלה שהמתלון מדמם מפצע הדקירה. הנאשם פתח את דלת חדרו וביקש מהמתלון להמתין, ואז המתלון ברח מבית הנאשם. כתוצאה מהדקירה, נגרם למתלון חתך בעומק של 2 ס"מ בבטן העליונה והוא נזקק לתפרים (שם, סוף פס' 5). בנסיבות אלה, קבע כב' השופט הכהן כי "...לאור נסיבות האירוע כפי תוארו על ידי המתלון, ולנוכח העובדה שמדובר בדקירה אחת, שטחית ובודדת, שנעשתה דרך הבגדים, מתעורר, למצער, ספק לגבי כוונת הנאשם לגרום למתלון למום, לנכות או לחבלה חמורה..." (שם, פס' 62). בהתייחס לפסיקה זו אציין כי נסיבות המקרה שלפניי שונות, הן בשים לב לכך שהדקירה במקרה הנוכחי לא הייתה דרך בגדים אלא בפניו של המתלון שהנן חשופות, כך שהנאשם יכול היה לחזות בתוצאות מעשיו תוך כדי ביצועם; והן מאחר שהמתלון המשיך לעשות שימוש בסכין כלפי המתלון גם לאחר חיתוך פניו. לפיכך, אין ללמוד מן המסקנה אליה בא בית המשפט המחוזי באותה פרשה, לענייננו.

12. הסנגור הוסיף והפנה למקרים אחרים בפסיקה בהם יוחסה לנאשמים עבירה של פגיעה בנסיבות מחמירות, להבדיל מעבירה של חבלה בכוונה מחמירה. בהתייחס לכך, אציין כי בחלק מן המקרים אליהם הפנה הסנגור, היה מדובר בכתבי אישום מתוקנים במסגרת הסדרי טיעון שהיוו פרי הסכמה בין הצדדים. לפיכך קשה ללמוד מאותם מקרים לעניין שלפניי. לגבי מקרים נוספים אליהם הפנה הסנגור (למשל: ת"פ (כ"ס) 42627-03-17 מדינת ישראל נ' יעקוב (12.11.2017)) - אציין כי קשה לדעת מה עמד מאחורי ההעמדה לדין מלכתחילה באותה פרשה בעבירה של פגיעה בנסיבות מחמירות, להבדיל מהעבירה של חבלה בכוונה חמירה. בוודאי שקשה לגזור ממקרה בודד כזה או אחר מסקנות לגבי מדיניות העמדה לדין. בכל מקרה, בדיון לפניי הבהיר הסנגור במפורש כי "זה לא עניין של מדיניות או אכיפה בררנית, אלא של ניתוח יסודות עבירה" (ראו: פרוטוקול דיון מיום 13.7.2022, עמ' 12, ש' 19-20). ואם כך, הרי ניתוח יסודות העבירה כמפורט לעיל, הוביל למסקנה כי בדין יוחסה לנאשם שלפניי עבירה של חבלה בכוונה מחמירה.

13. לבסוף, אציין כי הסנגור הפנה בטיעוניו להנחיית המשנה לפרקליט המדינה, עו"ד שלמה למברגר, מיום 16.8.2020 שכותרתה: "מדיניות העמדה לדין בעבירות חבלה חמורה". אינני סבורה כי יש בהנחיה כדי לסייע להגנה. תכלית ההנחיה היא "להתוות את מדיניות העמדה לדין בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, לפי סעיפים 333+335 לחוק העונשין...אל מול עבירה של תקיפה הגורמת חבלה ממשית לפי סעיף 380 לחוק העונשין" (שם, פס' 1). ההנחיה אינה מנתחת את העבירה של חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329 לחוק העונשין, שהיא זו שיוחסה לנאשם שלפניי. ממילא, ההנחיה אינה קובעת מסמרות כלשהן ביחס ליסוד הנפשי של כוונה מחמירה, שהיא אשר עמדה במוקד הדיון הנוכחי.

סוף דבר

14. נוכח הטעמים שפורטו, אני מרשיעה את הנאשם בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין.

ניתנה היום, כ"ה אלול תשפ"ב, 21 ספטמבר 2022, במעמד הצדדים.